

סיפורי מעשיות - פרשת האזינו – תשרי ה'תשפ"א

בשבת קודש בבוקר בקידושא רבא דיבר מהר"י נ"י דיבורים נפלאים בסיפורי מעשיות של רבינו ז"ל בסיפור של הבן מלך ובן שפחה שנתחלפו, (מעשה י"א)

פתח ואמר מהר"י נ"י, רבינו ז"ל מספר לנו: **פעם אחת היו אומרים לו בחלום: אם אתה רוצה לחוס על עצמך תעשה כנ"ל!** כי אם אין אדם מרחם וחס על עצמו אף אחד בעולם לא ירחם עליו, כי לכל אחד יש הירידות והבעיות שלו, ואין לו זמן אפילו לחשוב מאחרים, ועל כן האדם צריך להסתכל היטב על עצמו ולרחם על ימיו ושנותיו, ולא לצפות לרחמנות מאחרים כלל.

והוכרח לקיים את החלום. והלך ונתן מותר המעות שהיה לו עדין על האכסניא, כי אדם הרוצה לחזור בתשובה צריך להזהר מאד מחובות לפני שרוצה לעסוק בעסק חדש עליו לסלק את חובותיו הקודמות, כי החובות מטרידים את האדם מאד, ואין נותן לו אפשרות ליישב את מוחו ולחשוב על התכלית הנצחי, וכדברי רביז"ל (שיחות הר"ן סימן קיב) שיש עוונות שגורמים לאדם להיות בעל חוב, עיין שם. ולכן העיקר לסלק חובותיו הישנות.

גם המלבושים חשובים שהיה לו הניח גם כן על האכסניא. והוא לקח לעצמו מלבוש פשוט של סוחרים, כגון (אפינטשע) ונסע על היריד. ובא לשם: כי עוונות האדם גורמים לו למלבושים צואים, וכמוזכר בדברי הנביא (זכריה ג ד) "הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים מֵעָלָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הֶעֱבַרְתִּי מֵעָלֶיךָ עֲוֹנֶךָ וְהַלְבֵּשׁ אֹתְךָ מַחֲלָצוֹת" כי על ידי מצוות ומעשים טובים האדם עושה לעצמו מלבושים טובים וחזקים, כמו שכתוב (משלי לא) עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון, כי מלבושים אלו נעשים מן המעשים טובים של האדם, וכדברי רביז"ל (שיחות הר"ן סימן כג) אשרי מי שזוכה לאכול וכו' ולהתלבש באיזה מצוות; כי הם עיקר המלבושים של האדם, ועל כן הבן מלך האמיתי אשר רצה עכשיו לחזור בתשובה הניח המלבושים החשובים הישנים שלו ולקח לעצמו מלבוש פשוט, שהם מלבושים פשוטים של מצוות ומעשים טובים בתמימות ופשיטות גמורה.

אפינטשע גימטריא **פניי** ש"ע המרמזים על הש"ע נהורין שהם המלבושים העליונים שבאים מן הש"ע נהורין של פנים עליונים (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לה אות ט)

והשכים והלך על היריד. כי כשאדם רוצה להתקרב אל הקדושה מסוגל מאד לעשות כל דבר בהשכמה ובזריזות על דרך שאמרו חכמינו הקדושים הבא להרגך השכם להורגו, השכם דייקא, כי על ידי שאדם קם בהשכמה בזריזות דיקא יש לו כח להכניע את היצר הרע והנחש שעיקר נשיכתו הוא עצבות ועצלות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפט)

ופגע בו סוחר אחד, ואמר לו: רצונך להשתכר באיזה עבדות? הסוחר הוא הס"מ שרודף אחר האדם מחמת עוונותיו ומסבב את מוחו סחור סחור, היינו סביב סביב, עם כל מיני בלבולים של הבל, ושואל אותו אם "רצונו להשתכר באיזה עבדות", היינו להיות עבד נמכר לעוונותיו והבליו.

השיב לו הן. כי האדם מחמת קטנות מוחו נופל לעבדות, ואינו יודע איך להנצח ממנו.

אמר לו: אני צריך להוליך בהמות, תשכיר עצמך אצלי? כי זהו דרך הס"מ להוליך האדם אחר בהמות והבלי עולם הזה, שהם בעצם עוונותיו הגורמים לו כל זה.

והוא לא היה לו פנאי לישב את עצמו בזה, מחמת החלום הנ"ל. כי חלם לו שצריך לקחת את המלאכה הראשונה שיציעו לו, כי מי שצריך להרוויח פרנסתו אין לו להיות בררן ולומר מלאכה זה נאה לי ומלאכה זה אינה נאה לי, רק צריך לקבל כל מה שבא לידו, ולהחיות עצמו עם זה, ועל דרך שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים קיג.) פשוט נבילתה בשוקה, ואל תצטרך לבריות, שאפילו אם מציעים לאדם מלאכה בזויה, אם צריך להרוויח פרנסתו לא ימאן בה, אלא ישמח במה שהזמין לו השם יתברך, ואם במשך הזמן ימצא מלאכה יותר מכובדת אזי יכול לקחת אותו. וכך היה דרכו של מוהראש ז"ל להעיר בני אדם שלא יהיו בררנים בעסק מלאכתם, רק יקחו כל הבא לידם עד שימצאו משהו יותר טוב, וסיפר על עצמו ז"ל שאחרי חתונתו שלא היה לו פרנסה מסודרת והציעו לו את המלמדות, אף על פי שידע שזה עבודה קשה ורבינו ז"ל לא רצה שיהיו אנשיו מלמדים, אבל מחמת שראה השגחה עליונה שבאו והציעו לו את המלאכה בלי לחפש ולבקש אחריו, הבין שהיה בזה יד ה' אבל היה מתפלל על זה מדי יום ביומו שאם מלאכה זו לא טוב בשבילו שיפטרו אותו ממנו, וכך המשיך להתפלל משך של שתים עשרה שנה, עד שלבסוף באמת פטרו אותו מן המלמדות, ומאז לא היה נצרך לבריות כלל.

וענה ואמר תיכף הן; כי עד שאדם זוכה להגיע אל מוחין דגדלות, ולהבין שפרנסתו תלויה בידו יתברך לבד, ואינו צריך להיות עבד נמכר לאף אחד זה לוקח זמן, ועל כן הבן מלך בתחילת תשובתו הסכים להיות מוליך הבהמות.

והסוחר שכרו תכף. ותכף התחיל לשמש עמו ולצוות עליו, כדרך האדון על משרתיו. כי מיד שאדם נופל בידו של הס"מ אז הס"מ מנצל אותו עד לשד עצמותיו, ומנסה לגזול ממנו כל כוחותיו

והוא התחיל להסתכל בעצמו: מה עשה? כי בודאי אין ראוי לו עבדות כזה, כי הוא איש רך, ועתה יצטרך להוליך בהמות ויוכרח לילך רגלי אצל הבהמות. אך אי אפשר להתחרט. כי בוודאי נשמה קדושה מישראל, ובפרט הבן מלך האמיתי שנפל לעבדות אין ראוי לו מלאכות בזויות כאלו להוליך בהמות ולרוץ אחר הגשמיות, רק מחמת עוצם קטנותו בתחילת תשובתו, לא היה יכול להתחרט ולצאת מזה.

והסוחר מצוה עליו כדרך האדון. ושאל את הסוחר: איך אלך לבדי עם הבהמות? כי דרכו של אדם שאינו רוצה להיות לבד, ועדיין אינו מבין את עוצם המעלה של אדם הזוכה להתבודד עמו יתברך לבד, וכמו שכתוב (דברים לב, יב) ה' בדד ינחנו וגו', וכדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות, הלכות עירובין) איך הכניע רבי יהושע בן חנניא את הסבא דבי אתונא שהטעה אותם שיכנסו אל חדר עם ששים כסאות כדי שיחשבו שכל שאר החכמים יכנסו לשם, כי כך טבע האדם שאינו רוצה להיות לבד.

השיב לו: יש עוד רועים מוליכי בהמות שלי, ותלך עמם. ונתן לו לידו איזה בהמות שיוליכם, והוליכם חוץ לעיר. ושם נתקבצו יחד שאר הרועים המוליכים הבהמות, והלכו יחד. והוליך את הבהמות. כי הס"מ בקי מאד איך להטעות את הבריות ללכת אחרי ההבל והבהמיות, ואינם שמים על דעתם כלל שזה עוונותיהם המוליכים אותם אחרי ההבל.

והסוחר היה רוכב על סוס, והלך אצלם. והסוחר היה רוכב באכזריות וכנגדו היה באכזריות, יותר מאד. כי דייקא על הנשמות הגבוהות אורב הס"מ מאד, והוא הרי היה הבן מלך האמיתי עם נשמה קדושה וגבוהה מאד, ולכן הס"מ התנהג כנגדו באכזריות ביותר.

והוא היה מתפחד מאד מאד מן הסוחר, מחמת שראהו באכזריות גדול כנגדו, והיה מתירא פן יכה אותו הכאה אחת במקלו וימות תכף כי בן אדם שנופל לקטנות המוחין מפחד מאד מאחרים, ואף על פי שבאמת אינם יכולים לעשות לו כלום, והם בשר ודם כמותו, אבל מחמת קטנות מוחו שנפל לעבדות מתיירא מהם מאד, ונדמה לו שיכו אותו ויהרגו אותו, אבל אם היה מתבונן שאף אחד בעולם לא יכול להרע לו כלל, והוא תלוי בידו יתברך לבד, לא היה מפחד משום בריה, שזהו דברי השם יתברך בשירת האזינו (דברים לב לט) ראו עתה כי אני אני הוא ... ואין מידי מציל" שהאדם נתון בידו יתברך לבד, ואין אף אחד בעולם יכול להרע לו בלתתי רשותו יתברך, והפסוק צועק, "ראו עתה כי אני אני הוא" ומפרש הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע (זרע קודש) כי אדם שמשחק עם חבירו ומצד אחד מנסה להסתיר עצמו ממנו, אבל מצד שני אומר לו "ראו כי אני אני הוא" זה אני! ותדע שאני נמצא כאן תחת המחוצה וההסתרה, ומיד שהאדם מבין שהקדוש ברוך הוא נמצא בכל מקום אפילו בההסתרה הכי גדולה לא יפחד מאף בריה שבעולם ותמיד יחיה בעולם החירות.

(הינו כי מרב דקותו כי היה איש רך מאד על כן נדמה לו כן) והיה הולך עם הבהמות והסוחר אצלם. ובאו לאיזה מקום, ולקחו השק שמונח בו הלחם של הרועים, ונתן להם (הסוחר) לאכל. ונתנו לו גם כן מלחם זה, ואכל: כי אפילו כשהאדם נתון בקטנות המוחין וצר ודחוק לו מאד, אין השם יתברך עוזב אותו כלל, וממציא לו לחמו ומזונו כדי שיהיה יכול להחזיק מעמד, ואם יהיה לו זכות בוודאי יצא מגלותו, ויזכה לחזור בתשובה אמיתית, כי הוא יתברך אל זן ומפרנס לכל, ומיד שהאדם מכיר שכל מה שיש לו הוא חסד ומתנת חינם מאת הבורא יתברך שמו וכמו שכתוב (תהלים קלו) "נֹתֵן לֶחֶם לְכָל בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ", זה יגרום לו לחזור בתשובה ולזרוק כל השטויות שלו, ולדבק עצמו בו יתברך באמת.

השם יתברך יעזור שנזכה להכיר את השם יתברך בתוך כל מעשי ידינו, ולהרוויח את פרנסתינו בדרך כבוד ובדביקות השם יתברך, ולא יחסר לנו כלום תמיד לעולם ועד אמן ואמן.

סעודה שלישית – פרשת האזינו

בְּסְעוּדַת שְׁלִישִׁית סְעוּדַת רַעֲוָא דְרַעֲוִין פָּרָשַׁת הַאֲזִינוּ דִּבֵּר מַהֲרַ"י נ"י דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים מְאֹד.

פתח ואמר מהר"י נ"י ימים אלו שבין יום הכיפורים לסוכות, הם ימים מסוגלים מאד להתקרב אל השם יתברך, והם נקראים שם ה' גאטס נאמען (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סו); כי בימים אלו שנמחל עוונותיהם של ישראל יש אפשרות לכל אחד ואחד להתקרב לאור נשמתו, שהוא התגלות שם הוי"ה שבקרבו, כי יש לכל אחד ואחד מישראל נפש רוח נשמה חיה יחידה, שהם מכוונים נגד ד' אותיות שם הוי"ה ברוך הוא, עם קוצו של י'. וכל זמן שעוונותיו של אדם מכסים ומכפים על אור נשמתו, קשה לו מאד להגיע להתגלות של שם הוי"ה ברוך הוא, אבל מיד שנמחל כל עוונתיו וירדו כל הלבושים המסתירים אלקותו יתברך, אז כבר יש יכולת לכל אחד מישראל להתקרב אליו יתברך, ולהתדבק בו בדביקות אמיתי.

ולא בחינם קורין אז את 'פרשת האזינו' שבו גנוז כל ימות עולם, מהתחלת הבריאה עד זמן התחיה. וגם בפרטיות כל קורות חיי האדם גנוזים בתוך 'שירת האזינו', כמבואר ברמב"ן הקדוש, וכן בהרבה ספרים קדושים, והיו צדיקים שלמדו הרבה מאד בשירת האזינו כדי להבין סוד ימי חייהם ומה עובר עליהם, ומה התיקון שלהם וכו', ומי שמסתכל בעין האמת בפסוקים של שירת האזינו, יכול להוציא משם רמזים נפלאים איך להחזיק מעמד ולהתקרב אליו יתברך באמת.

וניקח לדוגמא פסוק אחד (דברים לב כ) "וַיֹּאמֶר אַסְתִּירָה פָנַי מֵהֶם אֶרְאֶה מָה אַחֲרִיתָם, כִּי דוֹר תַּהְפֻּכֹת הֵמָּה בָּנִים לֹא אֱמֶן בָּם" שלפעמים מרוב עוונות האדם, נעשה אצלו ענין של "הסתרת פנים", שהקדוש ברוך הוא מסתיר פניו ממנו, ואז הנסיון קשה מאד, כי כל זמן שאדם מרגיש אלקותו יתברך המסבב אותו בכל עת, קל לו מאד להתחזק ולהחזיק מעמד, ולהרגיש שמחת החיים, כמו שכתוב (תהלים ל' ז-ח) **וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל אֶמּוֹט לְעוֹלָם, ה' בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהָרְרִי עֹז**, כשזוכים לקיים **רצונו** יתברך, ולהיות דבוק בו יתברך, אז **העמדת להררי עוז**, שהייתי חזק ועז מאד, אבל "הִסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל" מאז שיש בחינה של הסתרת פנים אז הנסיונות קשות מאד שלא יפול בבהלת הנפש, ולא יתייאש מחייו לגמרי חס ושלום, אבל כשאין האדם זוכה ונעשה אצלו הסתרת פנים אז הוא עיקר נסיונו, וזה מה שכתוב כאן "**וַיֹּאמֶר אַסְתִּירָה פָנַי מֵהֶם**" שהקדוש ברוך הוא אומר **אַסְתִּירָה פָנַי מֵהֶם, אֶרְאֶה מָה אַחֲרִיתָם**, ואני אראה מה יהיה הסוף שלהם, כי נשמות ישראל הם קדושים וטהורים, והם יודעים שאחרי ככלות הכל אין להם שום עצה ותושיה רק לחזור אליו יתברך, ומוטבע בכל אחד מישראל, את אלקותו יתברך, שסוף כל סוף יחזיר אותו בתשובה, שזה ענין של השם מ"ה, שהוא שם הוי"ה במילוי אלפין (יו"ד ה"א וא"ו ה"א) ששם זה מורה על עוצם ביטולו של אדם שמבטל את עצמו לגמרי אליו

יתברך, ודווקא בעת הסתרת פנים שאינו רואה כלום בגלוי, אבל בפנימיותו יודע שאלופו של עולם גנוז בכל פרט ופרט של החיים שלו, שזה שם הוי"ה במילוי אלפין שיודע שאלופו של עולם גנוז ומוסתר בכל פרט של ימי חייו, ולכן הקדוש ברוך הוא אומר "**אסתירה פני מהם**" ואז "**אראה מה אחריתם**" ואז אני אראה איך שאחרי הכל הם יחזרו לבחינת מ"ה, כי הם מכירים שאין להם כלום בלעדו יתברך וכמו שאנחנו אומרים בכל יום בבוקר בתפלה, מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה כוחנו מה גבורתנו, שאנחנו כופלים ומכפילים כמה וכמה פעמים, שרק זה הוא כל הכח שלנו שאנחנו בבחינת מ"ה, והוא דייקא כל החיים הכח והגבורה שלנו, [ואפשר לומר בדרך צחות שמנקדים את תיבת מ"ה בניקוד קמץ סגול פתח, כדוגמת הקולות של הבהמות שיש צועקים מֶה עם סֶגול ויש צועקים מָה עם קָמֵץ וכו', כדוגמת פרות וכבשים ועיזים, כי אנחנו משימים את עצמינו כמו בהמה שאינה יודעת כלום, וכדברי דוד המלך עליו השלום, (תהלים עג, כב) "בְּהֵמוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ" כי אנחנו מבטלים את עצמינו לגמרי אליו יתברך] וכמו שמסיימים ואומרים וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל, ומובא בספרים אָיִן רָאשֵׁי תֵּיבוֹת א'דם י'ש נ'שמה, כי נשמתו של אדם זה מה שנותן לו כח לעמוד בכל, ולהפוך את כל ירידותיו לעליות.

וזהו "**כִּי דוֹר תַּהְפֻּכֹת הֵמָּה בָּנִים לֹא אֱמֶן בָּם**" נשמות ישראל יש להם כח להפוך את הקללה לברכה מתכלית הירידה לתכלית העליה, "**בָּנִים לֹא**" אפילו אם אומרים להם שהם אינם בנים חבובים להקדוש ברוך הוא, גם אז לא עוזבים אמונתם ובטחונם בה', רק "**אֱמֶן בָּם**" הם נשאר חזקים באמונתם, וכמו שפירוש רש"י **אמן בם**, לשון (אסתר ב, ז) "וַיְהִי אֹמֵן אֶת הֲדַסָּה" שהוא לשון של גידול וצמיחה, וכמבואר בדברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנה) שאמונה הוא כח הגודל וכח הצומח, ודבר אחר פירוש רש"י אמן לשון אמונה, שזהו עיקר צמיחתו וגדולתו של אדם כשהוא חזק באמונה הקדושה, ואפילו אם אינו זוכה לקיים רצונו יתברך בשלימות, אבל הוא יודע שהוא בן של השם יתברך, וכמו שכתוב (דברים יד א) "בנים אתם לה' אלקיכם", וכדברי רבי מאיר בין כך ובין כך נקראים בנים למקום, בין כשעושים רצונו יתברך, ובין לא, הם נקראים בנים למקום, שזהו "**בנים לא**" אפילו אם לא מתנהגים כבנים, אבל **אמן בם**, האמונה חזקה בקרבם, וזה גורם להם סוף כל סוף לחזור אליו יתברך.

ודברים אלו מקושרים מאד לימים קדושים אלו בין יום כיפורים לסוכות, שנמחלו כל עוונותינו, ואנחנו מתחילים להתקרב אליו יתברך, בהתקרבות אמיתי, ולהכנס לתוך הסוכה, ולהתייחד עמו יתברך ביחודא שלים, כי בתוך הסוכה נתקיים (שיר השירים ב, ו) "שְׂמֹאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי" שהקדוש ברוך הוא מקרב ומחבק אותנו, ואנחנו יושבים תחת צל כנפי השכינה, בתוך הסוכה, מסובבים עם הז' רועים האושפיזין קדושים, שבאים בתוך הסוכה עמנו, ועל ידי אמונה לבד שהאדם מאמין שהרועים האושפיזין מגיעים לתוך הסוכה, זה נחשב כאילו רואה אותם, וכשיחת מוהרנ"ת ז"ל על הפסוק (יחזקאל א) "נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאֶה מַרְאוֹת אֱלֹהִים" ראשי תיבות אמונ"ה, שעל ידי תוקף אמונתו של אדם הוא זוכה שהשמים פתוחים

לפניו ורואה מראות אלקים בעינים ממש, וכמו שפעם התלהב מוהרנ"ת ז"ל בראש השנה אחר הסתלקות רבינו ז"ל ואמר שאנחנו התקבצנו כאן אצל רבינו ז"ל, ורביז"ל הוא כאן עמנו, ואם רבינו ז"ל עמנו, כל השבעה רועים עמנו, ואני רואה אותם ממש! כי מגודל אמונתו של אדם זה נחשב כאילו רואה הכל בעיניו ממש.

וזה גם מרומז בפסוק הנ"ל "אֵמֶן בָּם" כי "אֵמֶן" בגימטריא סוכ"ה, שמיד שאנחנו בורחים לתוך הסוכה, ויושבים תחת צל כנפי השכינה, זה מכניס בנו אמונה זכה וטהורה, ונחשב כאילו רואים גילוי שכינה ממש.

(גם 'אמן' רמז לציון רביז"ל באומן ששם זוכים לגילוי אמונה, ולקבל התחזקות עצומה על כל מצבי החיים, ולדעת שהשגחתו יתברך גנוזה בתוך כל פרט ופרט, ולהפוך כל ירידותיו לעליות.)

ועלינו לזכור שבשעה שאנחנו יושבים בסוכה אנחנו מתייחדים עם הקדוש ברוך הוא ביחודא שלים, ונתקיים אז המוזכר בפרשת השבוע, (לב, יב) ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, שאנחנו יושבים שם לבד עם הקדוש ברוך הוא, והוא זמן מסוגל מאד לפתוח את הלב ולהשיח את כל אשר עם לבבו לפניו יתברך, ואין שום אחד בישראל נפסל מלהכנס אל תוך הסוכה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים על הפסוק (ויקרא כג, מב) "כָּל הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת", כל ישראל ראויים לישב בסוכה אחת, שבתוך הסוכה נכנסים כל נשמות ישראל מגדלם ועד קטנם, ויש להם מקום בתוך הסוכה, תחת צל כנפי השכינה, ואף על פי שעדיין אינו זוכה לזרוח עליו השכינה, אבל רק עם רצונו לבד שהוא כמו "אזרח" שאני רוצה לזרוח, אזי כבר יש לי מקום בתוך הסוכה, ודייקא בתוך הסוכה לוקחים הד' מינים, שכלולים מכל נשמות ישראל, הן אלו שיש להם טעם וריח, והן אלו שיש להם רק טעם ולא ריח, או רק ריח ולא טעם, או אלו שאין להם כלום לא טעם ולא ריח, כמו הערבות, כולם מקושרים יחד באגודה אחת, ומנענעים אותם לכל הרוחות, להורות שלכל אחד מישראל יש תקוה טובה לחזור אליו יתברך, ולמצוא קדושת נשמתו, וכח זו מקבלים במיוחד כשזוכים להתקשר אל הצדיק והרב שבדור שהוא הגבוה מכל הד' מינים, המרמז על הצדיק, וכמו שכתוב "צדיק כתמר יפרח" (תהלים צ'), כי על ידי שמקשר עצמו להצדיק הוא מוצא בתוכו הנקודות טובות שלו, ומקשר אותם אל השם יתברך, ועל ידי הצדיק יש תקוה טובה לכל אחד מישראל לעלות מעומק ירידותיו ולהגיע לרום המעלות.

לכן עלינו לשמוח מאד על המצוות הקדושות שאנו זוכים אליהם בימים אלו: ישיבת סוכה, ולקיחת ד' מינים וכו', והוא עת רצון גדול מאד לשבת בתוך הסוכה ולהתבודד עמו יתברך, וכן לקחת בידו את הד' מינים ולשיח כל לבבו לפני השם יתברך, ובזה הוא מקיים 'התבודדות בשדה' בין העשבים והצמחים, כמו שכתוב (בראשית כד, סג) "וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה" וגו'," כי בשעה שאדם אוחז בידו הד' מינים שהם כלליות צמחי השדה, זה נחשב כאילו עכשיו נמצא בתוך שדה עליונה מאד "חקל תפוחין קדישין" שזה מרמז על האתרוג דייקא, וכמבואר

בתוספות (מסכת שבת דף פח. דברי המתחיל 'פריו קודם לעליו') שמה שנמשל נשמות ישראל לתפוח, וכמו שכתוב כתפוח בעצי היער וגו', הכוונה אל האתרוג, עיין שם. ולכן כשאדם אוחז האתרוג ביד וגם מסובב עם הלולב והדסים וערבות, הרי הוא נמצא בתוך השדה ממש, ואז הוא יכול לפרש שיחתו לפניו יתברך ולפעול כל משאלות לבו לטובה, וישיבת סוכה נותן לו כח עצום לפעול הכל, וכמבואר בדברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן מח) שתפלה בכח הוא בחינת סוכה, ומסוגל לבנים, עיין שם. היינו להולדות קדושות הכולל מציאת הזווג, ושלום בית, והולדת ילדים, וגידול ילדים וכו', כי על ידי שאדם יושב בתוך הסוכה ומתבודד עמו יתברך מקבל כח עצום, לקשר עצמו בו יתברך, ולפעול כל משאלות לבו לטובה.

והנה תורה מ"ח של רבינו ז"ל נאמר על הפסוק שבסוף פרשת השבוע שלנו (דברים לב, נא) עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵי מְרִיבַת קָדֵשׁ מִדְבַּר צִן עַל אֲשֶׁר לֹא קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שנגזר על משה רבינו להשאר בחוץ לארץ על אשר הכה את הסלע ולא דיבר אליו, כי אילו דיבר עמו ונתן מימיו בלא בהכאה היה מתקדש שם שמים מאד שהיו כולם רואים את גודל כח הדיבור, איך שאפילו אבן דומם יכול להוציא מימיו, על ידי שמדברים אליו, וכל שכן לב האדם מרוב דיבורים קדושים של תפלה ותחנונים אל השם יתברך יכול לפתוח את לבו ולדבק עצמו בה' יתברך, ובזה שמשה רבינו נשאר בחוץ לארץ והבינו כולם שזה היה מחמת שהיה צריך לדבר אל הסלע בזה נתתקן הפגם הזו ולמדו כולם את עוצם כח התפלה ששלימותה בארץ ישראל דייקא, שהוא עיקר מקום התפלה והנסים והאמונה, (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ז'); ואשרי מי שזוכה לשבת בסוכה ולפרש כל שיחתו לפני השם יבתרך בתמימות ופשיטות גמור, כי אז יטעום טעם עולם הבא בעולם הזה ויזכה להתענג על נועם זיו השכינה.

ועוצם מעלת מצוות נטילת לולב יכולים להבין קצת מלשון היהי רצון שאומרים לפני נטילת לולב, שמעוד מעורר את הלב וכמו שאנו אומרים שם **יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי, בִּפְרִי עֵץ הָדָר וְכַפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ עָבוֹת וְעַרְבֵי נָחַל אוֹתִיּוֹת שִׁמְךָ הַמְיֻחָד תִּקָּרֵב אֶחָד אֶל אֶחָד** כי בשעה שאוחזים את הד' מינים ביד, אוחזים ממש את הקדוש ברוך הוא כביכול, וכמו שפעם סח רבינו ז"ל בענין הַמַּצוֹת, ואמר כשאדם אוחז מצה ביד זה כאילו אוחז את הקדוש ברוך הוא ביד, והוא הדין עם הד' מינים, שהם ד' מינים ממש מכוונים כנגד ד' אותיות השם הוי"ה ברוך הוא, ובשעה שאתה אוחז אותם אתה מקיים את מה שאומרים בתוך היהי רצון **"אוֹתִיּוֹת שִׁמְךָ הַמְיֻחָד" "תִּקָּרֵב אֶחָד אֶל אֶחָד וְהָיוּ לַאֲחָדִים בְּיָדִי"**, שמה שהכינו את עצמינו בד' ימים שבין יוום הכיפורים לסוכות שנקראים "שם השם" ומכוונים כנגד ד' אותיות השם הויה ברוך הוא, עכשיו בחג הסוכות מקיימים את זה בפועל ממש **"וְהָיוּ לַאֲחָדִים בְּיָדִי"** ואז **וְלֵידַע אֵיךְ שִׁמְךָ נִקְרָא עָלַי** שלא רק אני אוחז הד' מינים בידי בדרך עשיה בעלמא, אלא אזכה גם לדעת קדושה ולידע איך שמך נקרא עלי, שאתחיל להבין איך השם הויה ברוך הוא נקרא עלי ונמצא בקרבי, על דרך הפסוק (תהלים טז) שויתי הויה לנגדי תמיד, וכדברי הרמ"א (בריש שולחן ערוך אורח חיים) כשאדם יודע שהקדוש ברוך הוא עומד עליו ורואה את כל

מעשיו אזי כל תהלוכות חייו אחרים לגמרי, "וְיִירְאוּ מִגֶּשֶׁת אֵלַי" שזה דבר הפלא ופלא שבכח שאדם מקיים מצוות ד' מינים, כל הקליפות והשדים ורוחות רעות ייראו ויפחדו מגשת אליו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו.) על הפסוק (דברים כח י) "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יְהוָה נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָּ" אלו תפלין שבראש, שמן התפילין הקדושים בורחים כל הקליפות ומשחיתים לגמרי, וכן הוא על ידי מצוות לקיחת ד' מינים שיתקיים בו "וְיִירְאוּ מִגֶּשֶׁת אֵלַי" שכל הקליפות יברחו ממנו לגמרי, וכמובא בגמרא (מנחות סב) שהתנא אמר 'גירא בעינא דשיטנא', שהד' מינים הם כמו חץ בעיני הס"מ, רק אומר שם לא לומר כן בכדי שלא להתגרות בשטן, אבל כך הוא המציאות, כי מד' מינים אלו שהם שמו של הקדוש ברוך הוא כל הקליפות בורחים לגמרי, ועל כן הוא עת רצון גדול מאד בשעה שאוחזים הד' מינים ביד, לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ופשיטת גמורה, כי אז יש לו כלי נשק חזקה בידו שעל ידם יעלו כל התפילות למעלה, וכמובא בתיקוני זוהר (תיקון יג) מאן נצח דינא מאן דאחיד מאני קרבא בידייהו; [מי המנצח והמכניע את הס"מ? מי שאוחז את הד' מינים בידו] ואשרי הזוכה לשבת בסוכה ולתפוס הד' מינים בידיו, ולהתבודד עמו יתברך, שאז יזכה לפעול ישועות נפלאות מאד, וכמו שנהגו צדיקים, וכן ידענו ממוהראש זי"ע שהיו לוקחים את הד' מינים בידם אפילו כמה פעמים ביום, והתבודדו אז עמו יתברך, ואשרי ההולך בדרכי הצדיקים.

וראוי לנו להכין את עצמינו לקראת החג בשמחה עצומה, כי זהו עיקר מצות היום, כמו שכתוב "ושמחת בחגך והיית אך שמח" כי עיקר מצות החג הוא מצות השמחה, וכפתגם הצדיקים שמשהו חמץ בפסח אסור מדרבנן, אבל משהו עצבות בחג אסור מדאורייתא, כי כתיב והיית אך שמח, שצריך להיות אך ורק כולו שמח, ואומרים בשם הגר"א זי"ע שזה מהמצוות הכי קשות לקיים, שלא להסיח דעת מן השמחה כל השבעת ימים, וגם לרבות שמיני עצרת לשמחה, אבל רבינו ז"ל מלמד אותנו דרך קל בעבודת השם להתחיל עם מעט ועוד מעט ועוד מעט וגם במדת השמחה צריכים להתנהג כך, וכמו שכתב מוהרא"ש ז"ל במכתב "שמעט שמחה גם כן טוב, שמתחילים עם מעט שמחה, וחיוך אחת, ואחר כך עוד מעט שמחה וחיוך, עד שזוכים להיות בשמחה לגמרי".

יזכינו השם יתברך לשמחת החג באמת, ולפעול כל משאלות לבנו לטובה, עד שנזכה לראות בשמחתן של ישראל, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.